

MỘT NGHỀ CHƯA ĐỦ TRANH THỦ NHIỀU NGHỀ

Phóng sự của QUỐC MỸ

- "Bún này nóng hổi vừa thổi vừa ăn". Sau tiếng cười vui chào hàng, tôi nhận lấy tô bún từ tay chị ngồi bán. Một người đàn ông tuổi ngoài năm mươi, tóc lốm đốm bạc cũng vừa rửa xong muống dưa...Người đàn ông đáng kính ấy: thầy T.V.Ng, tốt nghiệp Đại học sư phạm Ban Pháp văn từ năm xưa năm xưa hiện đang làm giám thị tại trường SNA, quận 10. Sáng nào cũng vậy thầy Ng. đều đặn đến trường, làm việc rất nghiêm túc để rồi chiều về còn phụ giúp bà vợ bán bún ở khu hàng ăn, phường 3 quận 10...cũng rất nghiêm túc...Điều đáng nói ở vợ

chồng thầy Ng. là không bao giờ mặc cảm với cái nghề thứ hai của mình mà chính nghề

phụ này nó đã giúp thầy nhiều năm nay có thu nhập thêm ngoài đồng lương ít ỏi để yên

tâm công tác từ giáo viên đứng lớp đến hiệu phó và bây giờ chuyển sang làm giám thị.

Thời gian trước đây tôi thỉnh thoảng lui tới quán lề đường không bằng hiệu ngay trước xí nghiệp Foodexco ở 26 Lê Quý Đôn quận 3 để "thưởng thức" tô phở do các thầy cô giảng dạy tại trường Trung học Sư phạm Thành phố vừa làm chủ, làm "thợ phở" mà lại kiêm luôn cả vai "phục vụ viên". Họ là những nam nữ giáo chức hùn hạp thay phiên nhau làm ăn thêm khi không có giờ lên lớp.

- "Tôi chẳng biết nghề nào tay trái, nghề nào là tay phải...", người kỹ sư tâm hồn ấy cười trả lời tôi như vậy sau khi chan cho tôi một muống nước béo phở.

Bà con cư ngụ tại những con đường Lý Thường Kiệt, Nguyễn Thị Nhỏ, Lê Đại Hành thỉnh thoảng thấy hai cha con ông già Bơnh đôi giò bự đi bán, đôi giày dép. Bơnh gánh, con rao khi thì hàng tiêu thụ rất chạy, lúc cả buổi chẳng ai buồn hỏi tới. Hàng của ông chủ yếu là dép lốp mà khách của ông cũng phần đông là người lao động, trong số đó 3/4 là anh em đạp xích lô, ba gác, công nhân khuôn vác... Chúng tôi thường gọi đùa là Bác Bầy Trường Sơn vì hồi chưa có hòa bình, người nào còn lặn lội ở Trường Sơn hoặc các chiến khu hầu như đều sử dụng thứ dép này vì nó thuận tiện nhiều mặt. Có lần ông thổ lộ với tôi:

- Tôi không phải chỉ làm nghề chế tạo dép lốp mà còn thay vỏ bình thủy đã hư và bơm mực bút bi, người xưa nói "bá nghệ hảo tùy thân" mà cậu!

- Mới có ba nghề, vậy còn nghề nào nữa chứ "Trường Sơn sư phụ" ?

Ông cười móm mém để lộ ra hàm răng đã rụng tới

hàn nứa:

- Có chứ, nghề giặt đồ hay thế cho bà xã và làm nội trợ khi bà ấy cấp bánh ráng đi bán ở các quán nhậu.

- Trong ba nghề "quốc hồn, quốc túy" này, nghề nào chết hẳn, nghề nào gác ngư, nghề nào thịnh vượng?

Ông già Bon không cười nữa mà mặt buồn buồn như chiếc lá mùa đông:

- Nghề bom mực bút bi đã bị khai tử không kèn không trống vì bây giờ những cây viết nội, ngoại nó hiện đại quá, giá lại rẻ, "nghiep vụ" này kể như đã đi vào thời kỳ đồ đá.

- Còn nghề thứ hai?

- Thay vô bình thủy cũng gần như thế...Hàng Trung Quốc, Nhật, nội địa bán đầy rẫy các nơi, tuy nhiên vẫn còn lại rai sống; nghề này tuy chưa đến nỗi chết ngòm mà chỉ tàn dần như cục than bếp của bà xã tui dùng để nướng bánh tráng.

Ông nói luôn:

- Nghề làm dép lốp tướng mai một...ai ngờ nó vẫn là nguồn lợi chính của gia đình tôi. Tôi nghĩ bao giờ Thành phố này hết xích lô, xe ba gác, hết công nhân khuôn vác, hết người đổ rác thì lúc đó tôi mới giải nghệ...

Đã từ lần tôi không gặp hai cha con "Bác Bảy Trường Sơn", người thì nói bác mới trúng số cặp, kẻ thì báo bác đã xuất cảnh theo diện "sum họp gia đình" nên bỏ nghề này, nhưng cách ít hôm sau tôi lại gặp bác đang ngồi bày bán dép lốp ở gần Ngã Bảy - hàng của bác bây giờ cải tiến mô-den hơn từ cái quai cho đến đế gót...

Tính ra chẳng có ai nhiều nghề bằng Phan Dũng ở 82/3 An Dương Vương giáp lộ Bà Hom. Sáng sớm khi mọi người vừa thức dậy, Dũng đã đi bỏ báo, sau đó đạp xe giao vỏ chai nước ngọt, bia cho các đại lý rồi trở ra Ngã Sáu

cùng với người anh em bà con ráp xe đạp ăn khoán, trưa phụ giúp bà đi bán com bình dân tại đường Ba tháng Hai, chiều đi nặn tượng ở cửa hàng ông bác, buổi tối vào ngày lễ hằng tuần hướng dẫn lớp kỹ thuật điện tử, ngày chủ nhật đi kèm trẻ tại tư gia. Tôi thường đùa với Dũng: "Anh đúng là con người thất nghiệp". Thất nghiệp ở đây hàm ý bảy nghề chớ chẳng phải "không có việc làm" đâu! Tôi cũng hỏi anh ta "nhiều nghề như vậy thì bao giờ anh sắm tu-bin và cất nhà lầu ba bốn tầng?" Dũng cười đôi má đã có mấy nếp nhăn đầu tuổi của anh chưa tới bốn mươi: "Thời buổi làm ăn tranh đua như thế này, gia

đình đông miệng ăn đủ sống là may rồi, mua tu-bin, cất nhà lầu chỉ còn đợi ngày trúng số cặp"

Ít nghề hơn như anh N.Cường 654 Nguyễn Trãi quận 5, vừa dạy nhạc cho Nhà Văn hóa lại còn làm đồ họa, nhận công trí phong ốc cho xí nghiệp, cơ quan và chuyển nghiệp nghề chụp khuôn, chụp phim, in lụa, ban đêm thì nhận làm gia công đồ mộc. NVC cư trú ở phường 9, quận 10 từng là vũ sư ăn khách, thu nhập khá khi dợt sòng khiêu vũ bắt đầu nở rộ tại Thành phố. Rồi phong trào này nguội đi, NVC phải chuyển sang nghề thứ hai: thợ xây. Để ai biết người thanh niên này đêm

đêm khi đóng bộ "thầy nháy", quần áo đúng mốt, giày tây bóng lộn đi đến các vũ trường mà ban ngày lại là anh công nhân xây dựng đầu trần, chân đất không quần nằng mưa cần cù lo toan làm ăn.

Trong những người hát rong, tôi có thiện cảm nhất với Thọ - một thanh niên tàn tật từ bẩm sinh, sáng anh làm ở tổ đan lát, chiều đi "rong ca" bán vé số vì vào giờ này "thực khách mới đông". Thọ sử dụng giọng hát tùy hoàn cảnh tùy trường hợp...Ở những hàng bia đường Nguyễn Kim, Đào Duy Từ, anh hay hát bản "Son nữ ca, Dáng đứng Bến Tre"; tại quán lẩu dê Cây Dừa, phường 14, quận 10 anh lại ngân nga vọng cổ rất mùi; ở hiệu có nhiều người Hoa lui tới, anh là lượt bài Tango Chinois...Buổi tối niên năm Canh Ngọ, lần đầu tiên tại một quán ăn đường Ba Tháng Hai tôi được nghe Thọ véo von những bài "Cò lả, Em đi Chùa Hương, Cây trúc xinh..." của quê hương quan họ. Tiếc rằng thiếu một giọng nữ, chớ ở đây có thua gì các "liền anh, liền chị" Ba Trạng, Hai Cãi, Xuân Mùi... trong đoàn dân ca Bắc Ninh!! Từ đầu năm 91 tới nay tôi thấy vắng anh cùng với người bạn đồng hành hằng ngày chờ nhau trên con ngựa sắt đi "rong ca" mời mua vé số. Phải chăng các anh đang "bèo dạt mây trôi" về nơi đâu hay đã có thêm một nghề thú ba, thứ tư ???

Vì trang báo có hạn, tôi sẽ trở lại đề tài "Nghề tay trái lái tay mặt" này trong một dịp khác. Trong lúc nền kinh tế đang chuyển đổi, đời sống của bà con còn gặp nhiều khó khăn, một người làm thêm nhiều nghề để tăng phần thu nhập cho bản thân và gia đình là điều đáng khuyến khích, miễn nghề ấy chân chính.

QM.

PHÁT TRIỂN KINH TẾ 21

THƯỢNG ĐẾ CỦA 17.999 VƯƠNG QUỐC

Vua hỏi Musphiki:

- Nếu như trăm tầng nhà người vương quốc của trăm, nhà người sẽ cầu nguyện cho trăm như thế nào?

Musphiki đáp:

- Thế thì thần sẽ cầu nguyện thượng đế của 17.999 vương quốc ban cho bề hạ thế giới bên kia.

Vua tỏ ra rất ngạc nhiên:

- Từ xưa đến nay, khi cầu nguyện, người ta vẫn thường nói: "Thượng đế của mười tám nghìn vương quốc", thế người giấu đi đâu mất một rồi?

Musphiki bèn trả lời:

- Một vương quốc đã được trao cho bề hạ rồi. Chẳng lẽ bề hạ không biết rằng, sau khi có sự trị vì anh minh của bề hạ, thì ở vương quốc này không còn sót lại cái gì cả sao? Thượng đế đã thiếu mất chính vương quốc này.

TVS (st)

THANH TOÁN NỢ LẪN NHAU

Pêtor lấu lính vay người cha đỡ đầu của các con mình một nghìn đồng. Một lần người ấy gặp chàng, nói:

- Nay, tôi có một chuyện cần phải thanh toán với anh.

- Và tôi cũng cần phải tính với anh một việc - Pêtor lấu lính trả lời. Thôi, hãy bàn chuyện của tôi trước đã!

- Lại còn chuyện gì nữa thế??

- Chuyện gì à? Anh đã làm lễ rửa tội cho 9 đứa con của tôi, và ăn hết 9 con lợn quay. Bây giờ, hãy trả lại tôi lợn; còn anh, thì nhận lấy lũ nhóc ấy!

- !!!

TVS (st)